

hold som ved andre Lønningslove, thi der forestaaer efter det store Fleertals Mening en Omordning af Retstbetjens om ikke meget lang Tid. Der har derfor ikke været den Grund for Regjeringen til at tage Sagen under saa omhyggelig og omfattende Overveielse, som maatte være Tilfældet ved de andre Lønningslove, idet man maatte forudsæe, at man om kort Tid vilde kunne til at gjøre det Hele om igjen, og man havde derfor ikke indsamlet et saadant Materiale, som man havde forrige Gang, da Regjeringen forelagde denne Lov. Man havde ikke indhentet Oplysninger om Omfanget af Forretningerne i de forskjellige Embedskredse, om Befolkningens Antal og andre lignende Oplysninger, der forrige Gang dannede det væsentlige Grundlag for Bestemmelsen af Lønningerne for de forskjellige Retstbetjentembeder. Regjeringens Mening, var derfor, at det hovedsagelig maatte have sit Forblivende ved Bestemmelserne i den bestaaende Lov; men ikke desto mindre foreslog den, under Hensyn til Statens finansielle Forhold og til de Fordelse, det i visse Henseende kunde have for Embedsmændene at faae et fast Bederlag istedetfor det ubestemte Sædtillæg, et Bederlag for dette Sædtillæg, der dog var ikke lidet under, hvad Sædtillæget gennemsnitlig havde beløbet sig til. Naaget Regjeringen saaledes havde foreslaaet en efter min Mening ikke uvæsentlig Nedsættelse i Lønningslisterne, vedtog det høie Thing ikke at give de to høieste Lønningsklasser af Retstbetjente noget Bederlag for det hidtilværende Sædtillæg. Jeg tillod mig dengang paa det Bestemteste at anmode det høie Thing om ikke at vedtage en saadan Nedsættelse, idet jeg tillod mig at anføre de Grunde, som efter min Formening gjorde det særdeles vigtigt og væsentligt, at netop disse større Embeder, der udfordre ualmindelige Opmerksomhed hos vedkommende Embedsmænd, naar de skulle vælges paa en forspærlig og gavnlig Maade, lønnes saaledes, at disse Embedsmænd have en nogenlunde sorgfri Stilling. Nedsættelsen blev desuagtet vedtagen, og Sagen gik saaledes over i Landstinget. Dette foreslog ikke, hvad der maatte ske efter den Maade, hvorpaa Sagen nu er tagen, vilde have været den rette Politi, at vende tilbage til Regjeringens Lovudkast, men

det foreslog at vedtage et efter min Mening yderst moderat Bederlag for, hvad der var taget fra de to høieste Lønningsklasser, nemlig ved at give dem en noget gunstigere Stilling i Henseende til Alderstillaeg. Landstinget gik altsaa strax ind paa et Mæglingsstandpunkt, og dertil troede jeg at burde slutte mig, hvorved jeg troer i Landstinget at have vist en Smødefommen mod de andre Anstuelser, som vare blevne gjorte gjældende i Folkethinget, men deraf følger, at man ikke, naar man paa Sagens tidligere Standpunkt har indtaget et Mæglingsstandpunkt, igjen kan mægle imellem det engang foreliggende Mæglingsstandpunkt og de af Folkethinget vedtagne, hvad jeg vil kalde, yderliggaaende Bestemmelser. Det, jeg, har villet godtgjøre ved denne Fremstilling, er altsaa, at Regjeringen virkelig har forsøgt at mægle imellem sit oprindelige Forslag — som vistnok vilde være blevet vedtaget af Landstinget, naar Folkethinget havde vedtaget det — og det her Vedtagne, og man kan altsaa ikke sige, at der fra Regjeringens eller fra Landstingets Side er vist Mangel paa Smødefommen mod de Anstuelser, som have gjort sig gjældende her i Folkethinget.

J. M. Hansen: Hvad den høitærede Justitsminister nu sagde, bestyrker aabenbart, hvad jeg før tillod mig at bemærke; det bestyrker min Udtalelse om, at der ikke ved et Fællesudvalg er Udsigt til at vinde en Lov, medmindre Folkethinget gaaer ind paa Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i Landstinget. Den ærede Minister har fuldstændig bekræftet dette, idet han har erklæret ikke at kunne gaae Folkethinget nærmere imøde end til det, der nu er blevet vedtaget i Landstinget. Landstinget har holdt fast paa dette Forslag; den høitærede Minister har holdt fast paa det og har i dette Dieblit erklæret os ikke at kunne gaae videre hen imod, hvad Folkethinget har anseet for det Rette, og altsaa staaer Sagen saaledes, at de Herrer, som ikke ville sige Ja til Landstingets Affattelse af Lovforslaget, ikke ville opnaae Noget ved, at der nedsættes et Fællesudvalg. Nu hører jeg imidlertid til min Forundring, at vi skulle gjøre det for at være høflige. Ja, jeg er